

SONET XVIII

Shall I compare thee to a Summer's day?
Thou art more lovely and more temperate:
Rough winds do shake the darling buds of May,
And Summer's lease hath all too short a date:
Sometime too hot the eye of heaven shines,
And often is his gold complexion dimm'd,
And every fair from fair sometime declines,
By chance, or nature's changing course untrimm'd:
But thy eternal Summer shall not fade,
Nor lose possession of that fair thou ow'st,
Nor shall Death brag thou wander'st in his shade.
When in eternal lines to time thou grow'st:
So long as men can breathe or eyes can see,
So long lives this, and this gives life to thee.

[William Shakespeare](#)

SONET XVIII, de William Shakespeare

(Versió de Salvador Oliva)

¿Et comparo amb un dia del temps primaveral?
En tu hi ha més bellesa i més comportament:
els bells capolls del maig sovint sacseja el vent,
i a tota primavera li arriba el seu final.
Massa ardent, de vegades, fulgura l'ull del cel
i sovint el seu rostre daurat empal·lideix,
i tot allò que és bell, del bell se n'evadeix
o per l'atzar o bé pel curs del temps cruel.
Però la teva primavera durarà,
guardarà la bellesa com una recompensa,
i detenir-te en l'ombra la mort no es vanarà
quan en versos eternals el temps tu puguis vèncer,
mentre els homes respirin i els ulls puguin mirar,
mentre els meus versos visquin i et puguin recrear.

(«Els sonets de Shakespeare», versions de Salvador Oliva, Editorial Empúries, Barcelona, 2002)